

MARY HIGGINS CLARK

OP EEN MOOIE ZOMERDAG

Op klaarlichte dag wordt een jongetje ontvoerd. Iedereen lijkt zijn moeder te verdenken...

THRILLER

I

Pater Aiden O'Brien nam de biecht af in de benedenkerk van de Heilige Franciscus van Assisi aan West Thirty-first Street in Manhattan. De achtenzeventigjarige franciscaan vond het prettig dat hij het sacrament van boete en verzoening tegenwoordig in een biechtkamer mocht toedienen. Vroeger moest de penitent op het harde hout van de biechtstoel knielen en bleef zijn of haar identiteit achter een scherm verborgen.

Toch had hij een enkele keer het gevoel dat het nieuwe systeem faalde. Sommige boetelingen leken het makkelijker te vinden om hun zonden in het donker op te biechten dan wanneer ze tegenover hem zaten.

Dat was op deze kille, winderige middag in maart ook het geval. Tijdens zijn eerste uur in de kamer waren er maar twee vrouwen bij hem geweest, trouwe parochianen van dik in de tachtig wier zonden – als ze die al ooit hadden begaan – ver achter hen lagen. Vandaag had een van hen bekend dat ze zich een zonde uit haar jeugd herinnerde: op haar achtste had ze tegen haar moeder gelogen. Ze had twee cakejes gegeten en gezegd dat haar broer er een had gepakt.

Pater O'Brien maakte de tijd in de biechtkamer vol met het bidden van de rozenkrans, tot de deur openging en er een slanke vrouw binnenkwam. Ze zag eruit alsof ze begin dertig was, en ze liep met een onzekere blik langzaam naar de stoel tegenover hem. Aarzelend ging ze zitten. Haar kastanjebruine haar hing los over haar schouders en ze droeg overduidelijk dure kleding, een pakje met een bontkraag en een paar hooggehakte leren laarzen. Een paar zilveren oorbellen waren haar enige sieraden.

Met een kalme blik wachtte pater O'Brien af. Toen de jonge vrouw bleef zwijgen, vroeg hij bemoedigend: 'Wat kan ik voor u doen?'

'Ik weet niet waar ik moet beginnen.' De stem van de vrouw was zacht en aangenaam, zonder enig regionaal accent.

‘Wat u me ook wilt vertellen, ik heb het vast al eens eerder gehoord,’ zei pater O’Brien vriendelijk.

‘Ik...’ De vrouw zweeg even, en toen rolden de woorden achter elkaar uit haar mond. ‘Ik weet dat er een moord wordt beraamd en ik kan er niets tegen doen.’

Met een ontzette blik sloeg ze haar hand voor haar mond, en ze stond abrupt op. ‘Ik had nooit moeten komen,’ fluisterde ze. Haar stem trilde van emotie toen ze vervolgde: ‘Vergeef me, pater, want ik heb gezondigd. Ik beken dat ik al een poos aan een misdaad meewerk en dat ik betrokken ben bij een moord die binnenkort wordt gepleegd. U zult alles wel in de kranten lezen. Ik wil er niet aan meewerken, maar het is te laat om terug te krabbelen.’

Ze draaide zich om en was binnen vijf stappen bij de deur.

‘Wacht,’ riep pater O’Brien, terwijl hij moeizaam overeind probeerde te komen. ‘Vertel me uw verhaal. Ik kan u helpen.’

Maar de vrouw was al verdwenen.

Pater O’Brien vroeg zich af of de vrouw psychotisch was. Zou ze het menen? En zo ja, wat kon hij dan nu doen?

Als ze de waarheid sprak, ben ik machteloos, dacht hij, terwijl hij zich weer in de stoel liet zakken. Ik weet niet wie ze is of waar ze woont. Ik kan alleen maar bidden dat ze in de war is en dat ze dit verhaal heeft gefantaseerd. Maar als ze niet in de war is, is ze slim genoeg om te weten dat ik me aan het biechtgeheim moet houden. Misschien is ze ooit wel een praktiserende katholiek geweest. ‘Vergeef me, pater, want ik heb gezondigd,’ had ze gezegd. Dat was de manier waarop een penitent aan zijn biecht begon.

Minutenlang bleef hij in zijn eentje zitten. Door het vertrek van de vrouw was de groene lamp boven de deur van de biechtkamer automatisch aangegaan, wat betekende dat de volgende biechteling mocht binnenkomen. Hij bad vurig dat de jonge vrouw terug zou komen, maar dat deed ze niet.

Het was de bedoeling dat pater O’Brien tot zes uur in de biechtkamer zou blijven, maar hij bleef tot tien voor halfzeven zitten. Pas op dat moment gaf hij de hoop op dat ze terug zou komen. Uitein-

delijk legde hij zijn handen op zijn armleuningen, zich bewust van zijn hoge leeftijd en de geestelijke last van zijn rol als biechtvader. Terwijl hij langzaam opstond, vertrok zijn gezicht door de scherpe pijnscheut in zijn artritische knieën. Hoofdschuddend liep hij naar de deur, maar hij bleef even stilstaan voor de stoel waarop de jonge vrouw had gezeten.

Ze was niet gek, dacht hij verdrietig. Ik kan alleen maar bidden dat ze de stem van haar geweten volgt als ze werkelijk van iemands moordplannen af weet. Ze moet die misdaad voorkomen.

Hij deed de deur open en zag twee mensen in het voorportaal kaarsen aansteken bij het beeld van de Heilige Judas Thaddeus. Een man knielde met zijn handen voor zijn gezicht op de bidstoel voor het altaar van de Heilige Antonius. Pater O'Brien aarzelde. Moest hij de man misschien vragen of hij wilde biechten? Hij besloot het niet te doen, omdat de biechtkamer eigenlijk al een klein halfuur gesloten was. Misschien bad deze kerkbezoeker om een gunst, of zei hij juist dank omdat hij er een had ontvangen. Veel kerkgangers brachten graag een bezoekje aan het altaar van de Heilige Antonius.

Pater O'Brien liep door het voorportaal naar de deur die op de gang naar het klooster uitkwam. Hij was zich niet bewust van de priemende blik van de man bij het altaar, die niet langer diep in gebed was, maar zich had omgedraaid. De man schoof zijn donkere bril omhoog en keek aandachtig naar O'Briens langzame tred en witte haarkrans.

Ze is nog geen minuut binnen geweest, dacht de man. Wat heeft ze allemaal aan die oude pater opgebiecht? Kan ik er wel op gokken dat ze niets heeft verteld? De man hoorde de buitendeuren van de kerk opengaan en hoorde voetstappen naderen. Vlug zette hij zijn zonnebril weer op, en hij zette de kraag van zijn trenchcoat omhoog. Hij had de naam 'pater O'Brien' al op de deur zien staan en opgeschreven.

Terwijl hij rakelings langs een tiental binnenkomende kerkgangers liep, vroeg hij zich nijdig af wat hij met pater O'Brien aan moest.

Op dat moment had hij nog geen antwoord op die vraag.

Wat de man niet beseftte, was dat hij op dat moment zelf werd geobserveerd. De zesenzestigjarige Alvira Meehan, die beroemd was geworden toen ze in de New York Lottery veertig miljoen dollar had gewonnen en haar werk als schoonmaakster had verruild voor een carrière als columniste en schrijfster, was ook in de kerk. Ze had gewinkeld op Herald Square, en voordat ze terugging naar haar huis in Central Park South was ze even naar de nabijgelegen kerk gewandeld om een kaars bij de Heilige Antonius aan te steken en een extra schenking aan de armen te doen. Dat laatste deed ze omdat ze onverwachts royalty's had gekregen voor haar autobiografie, *Van schroben naar schrijven*.

Toen ze de man ogenschijnlijk diep in gebed voor het altaar had zien zitten, was ze naar de grot van Onze Lieve Vrouw van Lourdes gelopen. Een paar minuten later had ze haar oude vriend pater O'Brien uit de biechtkamer zien komen. Ze had vlug naar hem toe willen lopen om hem te begroeten, maar tot haar verbazing was de op het eerste gezicht zo devoot biddende man plotseling opgesprongen. Zodra hij zijn donkere bril optilde, wist Alvira zeker dat hij pater O'Brien met zijn ogen naar de deur van het klooster volgde.

Even dacht ze dat de man pater O'Brien wilde vragen of hij mocht biechten, maar die gedachte verwierp ze al snel. Hij bestudeert de pater, dacht ze, terwijl ze zag dat de man zijn zonnebril weer op zijn neus duwde en de kraag van zijn jas opzette. Omdat ze zelf haar bril had afgezet, was hij te ver weg om hem scherp in beeld te krijgen, maar vanaf deze afstand schatte ze dat hij ruim een meter tachtig was. Hoewel er een schaduw over zijn gezicht viel, zag ze dat hij aan de magere kant was. Ze was hem bij het beeld gepasseerd en had toen de indruk gekregen dat hij geen grijze haren in zijn dikke zwarte haardos had. Hij had met zijn handen voor zijn gezicht gezeten.

Je kunt nooit weten wat mensen drijft, dacht Alvira. Ze keek de onbekende na, die nu vlug door de dichtstbijzijnde buitendeur verdween. Eén ding wist ze wel: wat die man ook aan de Heilige Antonius had willen vertellen, hij had zijn verhaal snel afgerond toen pater O'Brien uit de biechtkamer was gekomen.

Het is 22 maart. Als Matthew nog leeft, wordt hij vandaag vijf, dacht Zan Moreland bij het ontwaken. Ze bleef minutenlang doodstil liggen en veegde over haar vochtige ogen. 's Nachts waren haar gezicht en haar kussen vaak nat van de tranen. Haar blik gleed naar de wekker op het nachtkastje. Kwart over zeven. Ze had bijna acht uur geslapen. Dat had ze natuurlijk te danken aan het feit dat ze gisteravond een slaappil had genomen, een luxe die ze zichzelf bijna nooit toestond. Maar door de gedachte aan zijn verjaardag had ze de afgelopen week bijna geen oog dichtgedaan.

Ze herinnerde zich flarden van haar steeds terugkerende droom over de zoektocht naar haar zoontje. Deze keer was ze weer in Central Park geweest. Ze had hem lange tijd gezocht, zijn naam geroepen en hem gesmeekt antwoord te geven. Zijn favoriete spelletje was verstopperij geweest. In de droom hield ze zichzelf voor dat hij niet echt werd vermist. Hij verstopte zich gewoon.

In werkelijkheid was hij wel degelijk spoorloos verdwenen.

Had ik mijn afspraak die dag maar afgezegd, dacht Zan voor de zoveelste keer. Tiffany Shields, de oppas, had de wandelwagen met de slapende Matthew zo neergezet dat het kind geen last had van de zon. Ze had toegegeven dat ze daarna een deken op het gras had uitgespreid en zelf in slaap was gevallen. Bij het ontwaken had ze gemerkt dat hij niet meer in de wandelwagen zat.

Een bejaarde getuige had de politie gebeld nadat ze de krantenkoppen over de vermiste peuter had gelezen. De oppas had de politie verteld hoe laat ze in de wagen had gekeken, maar de getuige zei dat zij en haar man een halfuurtje vóór dat tijdstip met hun hond in het park hadden gewandeld en dat ze toen al een lege wandelwagen hadden gezien. 'Op dat moment stond ik daar niet zo bij stil,' had de getuige gezegd. Haar stem had boos en van streek geklonken. 'Ik dacht dat iemand met het kind naar de speeltuin was gegaan – de moeder, misschien. Het kwam niet eens bij me op dat die jonge

vrouw op iemand moest passen. Ze lag als een blok te slapen.’

Uiteindelijk had Tiffany ook toegegeven dat Matthew bij vertrek uit het appartement al in diepe rust was geweest en dat ze daarom niet de moeite had genomen om hem vast te maken.

Was hij zelf uit het wagentje geklommen en had iemand hem bij de hand gepakt toen hij in zijn eentje rondliep? Zan wist werkelijk niet meer hoe vaak ze zich die vraag al had gesteld. Er lagen soms kinderlokkers op de loer. O, god, laat er alsjeblieft iets anders zijn gebeurd, dacht ze.

Matthews foto had op internet en in kranten door het hele land gestaan. Zan had gebeden dat de ontvoerder een eenzame ziel was die bang was om voor zijn misstap uit te komen. Ze had vurig gehoopt dat hij zich uiteindelijk toch zou melden of het jongetje zou achterlaten op een veilige plek, waar hij gevonden zou worden. Nu, bijna twee jaar later, was er echter nog geen spoor van Matthew gevonden. Inmiddels is hij me waarschijnlijk vergeten, dacht ze.

Ze ging langzaam rechtop zitten en veegde haar lange, kastanjebruine haar over haar schouders. Hoewel ze regelmatig aan sport deed, was haar slanke lichaam stijf en pijnlijk. Spanning, had de dokter gezegd. Je leeft er dag en nacht mee. Ze liet haar benen uit bed glijden, rekte zich uit en stond op. Daarna liep ze naar het raam, en terwijl ze het dichtdeed, keek ze naar het Vrijheidsbeeld en naar New York Harbor in het ochtendlicht.

Vanwege dit uitzicht had ze een halfjaar na Matthews verdwijning besloten dit appartement onder te huren. Ze had niet meer in het gebouw op Eighty-sixth Street willen blijven, waar zijn lege kamer, zijn bedje en zijn speelgoed dagelijks dolksteken in haar hart waren.

Omdat het in die periode ook tot haar was doorgedrongen dat ze in elk geval haar best moest doen om een zo normaal mogelijk leven te leiden, had ze al haar energie in haar bedrijfje gestoken. Ze was als binnenhuisarchitecte voor zichzelf begonnen toen haar huwelijk met Ted op de klippen was gelopen. Ze waren maar zo kort samen geweest dat ze niet eens had geweten dat ze zwanger was toen ze uit elkaar gingen.

Vóór haar huwelijk met Ted was ze de rechterhand van de beroemde binnenhuisarchitect Bartley Longe geweest. In die tijd had ze al bekendgestaan als een van de veelbelovende nieuwe namen in de branche.

Een recensent die wist dat Bartley een compleet project aan haar had overgedragen terwijl hij zelf geruime tijd op vakantie ging, had geschreven over haar verbluffende talent om stoffen, kleuren en meubilair te combineren in een inrichting die de smaak en de levensstijl van de huiseigenaar reflecteerde.

Zan deed het raam dicht en liep vlug naar de kast. Ze vond het heerlijk om in een koude kamer te slapen, maar haar lange T-shirt bood geen bescherming tegen de tocht. Ze had met opzet een drukke dag gepland. Nu stak ze haar hand uit naar de oude ochtendjas waaraan Ted zo'n hekel had gehad. Ze had hem lachend verteld dat het kledingstuk haar knuffeldekentje was, maar inmiddels was het voor haar een symbool geworden. Als ze in een ijzig koude kamer uit bed stapte, kreeg ze het meteen weer heerlijk warm als ze de ochtendjas aantrok. Van koud naar warm, van leeg naar boordevol, Matthew die weg was, Matthew die werd gevonden, Matthew in haar armen, thuis bij haar. Matthew had het heerlijk gevonden om bij haar in haar ochtendjas te kruipen.

Maar nu doen we geen verstoppertje meer, dacht ze. Ze knipperde haar tranen weg toen ze de ceintuur van de ochtendjas strikte en haar voeten in teenslippers wurmde. Zou Matthew uit de wandelwagen zijn geklommen omdat hij verstoppertje wilde spelen? Het moest andere mensen zijn opgevallen dat er een klein kind in zijn eentje rondliep. Hoe lang zou het hebben geduurd voordat iemand hem bij de hand had gepakt en hem had meegenomen?

Het was op een uitzonderlijk warme junidag gebeurd. Overal in het park waren kinderen geweest.

Niet aan denken, zei Zan waarschuwend tegen zichzelf, terwijl ze door de gang naar de keuken liep. Ze ging rechtstreeks op het koffiezetapparaat af. Het apparaat was zo geprogrammeerd dat het om zeven uur aanging, en inmiddels stond er een volle pot klaar. Ze

schonk een kop koffie in en haalde uit de koelkast een pak magere melk en een bakje gemengd fruit, die ze bij de kruidenier in de buurt had gekocht. Bij nader inzien besloot ze het fruit te laten staan. Alleen maar koffie, dacht ze. Ik heb verder nergens zin in. Ik weet dat ik beter zou moeten eten, maar daar ga ik vandaag niet mee beginnen.

Terwijl ze kleine slokjes van haar koffie nam, liep ze in gedachten haar agenda na. Ze zou even op kantoor langsgaan, en daarna had ze een bespreking met de architect van een prachtig nieuw appartementengebouw aan de Hudson. Het gesprek zou over de inrichting van drie modelappartementen in het gebouw gaan. Als ze de opdracht kon binnenhalen, zou dat een belangrijk succes zijn. Haar voornaamste concurrent was haar oude werkgever, Bartley, die het haar enorm kwalijk nam dat ze een eigen bedrijfje was begonnen en niet bij hem was teruggekomen.

Ik heb veel van je geleerd, maar ik had echt geen zin meer in je opvliegendheid, dacht Zan. Om nog maar te zwijgen over de keren dat je me wilde versieren. Ze wilde niet meer nadenken over die gênante dag dat ze in Bartleys kantoor was ingestort.

Ze nam de kop koffie mee naar de badkamer, zette hem op de toilettafel en draaide de douchekraan open. De dampende stralen namen een deel van de spanning in haar spieren weg, en ze verdeelde wat shampoo over haar haren en masseerde haar hoofdhuid door er krachtig met haar vingertoppen overheen te wrijven. Ook weer een trucje om de stress te verminderen, dacht ze sardonisch. Voor mij is er eigenlijk maar één manier om mijn stress kwijt te raken.

Niet aan denken, waarschuwde ze zichzelf weer.

Tijdens het afdrogen besloot ze tempo te maken, en nadat ze vlug haar haar had gedroogd en haar ochtendjas weer had aangetrokken, bracht ze mascara en lipgloss op. Meer make-up gebruikte ze niet. Matthew heeft Teds ogen, dacht ze, die prachtige tint donkerbruin. Vroeger zong ik dat liedje voor hem, 'Beautiful Brown Eyes'. Zijn haar was heel licht, maar volgens mij begon het een rode gloed te krijgen. Zou hij net zo felrood worden als ik als kind ben geweest? Ik

had een hekel aan die kleur. Ik zei tegen mijn moeder dat ik eruitzag als Anne uit dat kinderboek *Anne van het Groene Huis*, broodmager en met van dat vreselijke peentjeshaar. Maar Matthew zou die kleur schattig staan.

Haar moeder had haar erop gewezen dat Anne als volwassen vrouw prachtige vormen en warm, glanzend kastanjebruin haar had gekregen.

Voor de grap noemde ze me vroeger Annie van het Huis, dacht Zan. Dat was ook al een herinnering waar ze vandaag liever niet aan wilde denken.

Ted wilde vanavond per se met haar uit eten. ‘Een etentje met ons tweeën. Ik weet zeker dat Melissa het begrijpt,’ had hij door de telefoon gezegd. ‘Ik wil onze zoon gedenken met de enige persoon die begrijpt hoe ik me op zijn verjaardag voel. Alsjeblieft, Zan.’

Ze hadden om halfacht afgesproken in het Four Seasons. Het enige nadeel van een huis in Battery Park City zijn de files van en naar de binnenstad, dacht Zan. Ik heb geen zin om vanavond naar huis te gaan om me om te kleden, en ik sleep liever ook geen extra outfit mee naar kantoor. Ik trek het zwarte pakje met de bontkraag wel aan. Dat is ook chic genoeg voor vanavond.

Een kwartier later stond ze buiten, een lange, slanke jonge vrouw van tweeëndertig, gekleed in een zwart pakje met een bontkraag, hooggehakte laarzen en een donkere zonnebril. Haar kastanjebruine haar waaide over haar schouders toen ze met haar designschouder-tas in haar hand van het trottoir stapte om een taxi aan te houden.

3

Tijdens het avondeten had Alvira Willy verteld dat hun vriend pater O’Brien heel indringend was nagekeken toen hij de biechtkamer verliet, en tijdens het ontbijt begon ze er weer over. ‘Ik heb vannacht over die onbekende man gedroomd, Willy, en dat is geen goed teken,’ zei ze. ‘Als ik over iemand droom, volgt er meestal narigheid.’

In hun ochtendjassen zaten ze gezellig aan de ronde tafel in het eet-gedeelte van hun appartement aan Central Park South. Buiten was het koud en stormachtig. Echt een maartse dag, zoals ze al tegen Willy had gezegd. Het meubilair op hun balkon rammelde in de wind en aan de overkant van de straat was Central Park bijna helemaal verlaten.

Vanaf de andere kant van de tafel keek Willy met een warme blik naar de vrouw met wie hij al vijfenveertig jaar getrouwd was. Hij was een grote man met dik, sneeuwwit haar, en zijn vrouw zei dat hij de blauwste ogen op aarde had. Volgens veel mensen leek hij als twee druppels water op Tip O'Neill, de inmiddels overleden, legendarische oud-voorzitter van het Huis van Afgevaardigden.

In zijn liefdevolle ogen was Alvira een mooie vrouw. Het viel hem niet op dat ze er ondanks al haar verwoede pogingen maar niet in slaagde om zeven kilo af te vallen. Hij zag ook niet dat haar haar, dat dankzij Dale uit Londen op dit moment een beschaafde roodbruine tint had, een week na het kappersbezoek alweer grijs aan de wortels werd. Vroeger, voordat ze de loterij hadden gewonnen, verfde ze het zelf boven de wastafel van hun appartement in Queens. Destijds was het fel oranje-rood geweest.

'Liefje, als ik jou zo hoor, probeerde die man gewoon moed te verzamelen om te gaan biechten. Toen hij pater O'Brien zag weggaan, twijfelde hij of hij achter hem aan zou lopen.'

Alvira schudde haar hoofd. 'Nee, er was meer aan de hand.' Ze stak haar hand uit naar de theepot. Terwijl ze zichzelf een tweede kop inschonk, veranderde de blik op haar gezicht. 'Vandaag is het de verjaardag van die kleine Matthew. Hij zou vijf zijn geworden.'

'Of hij wordt vandaag vijf,' verbeterde Willy haar. 'Ik heb ook voor-gevoelens, Alvira. Ik denk dat dat jongetje nog leeft.'

'We hebben het over Matthew alsof we hem kennen,' verzuchtte Alvira, terwijl ze een zoetje in haar thee deed.

'Ik heb ook het gevoel dat we hem kennen,' zei Willy ernstig.

Even viel er een stilte, waarin ze allebei dachten aan het telefoontje van Alexandra Moreland, nu bijna twee jaar geleden. Alvira had in

de *New York Globe* over het vermiste kind geschreven, en Zan had haar gebeld toen die column op internet was gezet. ‘Mevrouw Meehan, u hebt geen idee hoezeer Ted en ik uw woorden waarderen,’ had ze gezegd. ‘Het kan zijn dat Matthew is meegenomen door iemand die dolgraag een kind wilde, maar in uw artikel hebt u kenbaar gemaakt dat wij hem dolgraag terug willen. Misschien komt hij wel terug nu u hebt voorgesteld dat iemand hem anoniem en buiten het bereik van beveiligingscamera’s op een veilige plek kan achterlaten.’

Alvirah had destijds vreselijk met haar meegeleefd. ‘Willy, die arme vrouw is enig kind en haar ouders zijn met hun auto op weg naar de luchthaven van Rome verongelukt toen ze haar gingen ophalen. Vervolgens gingen zij en haar man uit elkaar voordat ze wist dat ze zwanger was, en nu is haar zontje verdwenen. Ze moet een punt hebben bereikt dat ze ’s ochtends niet meer uit bed wil komen. Ik zei dat ze me altijd kon bellen als ze met iemand wilde praten, maar dat doet ze vast niet.’

Kort daarna had Alvirah op de showbizzpagina van de *Post* gelezen dat de veelgeplaagde Zan Moreland weer fulltime was gaan werken. Ze was binnenhuisarchitecte en had een eigen bedrijf aan East Fifty-eighth Street, Moreland Interiors. Meteen had Alvirah tegen Willy gezegd dat ze hun appartement opnieuw moesten laten inrichten.

‘Zo vreselijk ziet het er toch niet uit?’ had Willy opgemerkt.

‘Dat niet, maar we hebben het zes jaar geleden gemeubileerd gekocht, en eerlijk gezegd heb ik door al die witte gordijnen, kleden en meubels soms het gevoel dat ik in een marshmallow woon. Het is zonde om geld over de balk te smijten, maar in dit geval lijkt het me de juiste keuze.’

Het gevolg was niet alleen een geheel nieuw interieur geweest, maar ook een hechte vriendschap met Alexandra ‘Zan’ Moreland. Inmiddels noemde Zan het echtpaar haar surrogaatfamilie en zagen ze elkaar vaak.

‘Heb je Zan gevraagd of ze vanavond bij ons komt eten?’ vroeg Willy nu. ‘Dit moet immers een vreselijke dag voor haar zijn.’

‘Ik heb haar uitgenodigd, en aanvankelijk zei ze ja,’ antwoordde

Alvirah. ‘Later belde ze af. Haar ex-man wil de avond met haar doorbrengen en ze vond dat ze dat niet kon weigeren. Ze hebben vanavond afgesproken in het Four Seasons.’ ‘Ik begrijp wel dat ze elkaar enige troost kunnen bieden op Matthews verjaardag.’

‘Jawel, maar ze gaan wél naar een plaats waar ze erg in het oog vallen, en Zan heeft er al zoveel moeite mee om haar emoties te tonen. Ik wou dat ze af en toe van zichzelf mocht huilen als ze het over Matthew heeft, maar dat doet ze nooit, zelfs niet bij ons.’

‘Ik durf te wedden dat ze zichzelf ’s avonds vaak in slaap huilt,’ zei Willy, ‘en ik denk ook dat ze er niet veel mee opschiet om vanavond met haar ex uit eten te gaan. Volgens haar heeft Carpenter het haar nooit vergeven dat ze Matthew met zo’n jonge oppas op pad heeft laten gaan. Ik hoop dat hij er nu, op Matthews verjaardag, niet meer over begint.’

‘Hij is – of was – Matthews vader,’ zei Alvirah. Meer tegen zichzelf dan tegen haar man voegde ze eraan toe: ‘Als je over zulke zaken leest, zie je altijd dat een van de ouders de schuld krijgt, zelfs als ze er niet eens bij waren toen het gebeurde. Ze worden verantwoordelijk gehouden voor de onvoorzichtige oppas of voor het feit dat ze die dag weg waren, terwijl ze eigenlijk thuis hadden willen zijn. Willy, er wordt altijd met een beschuldigende vinger gewezen, zeker als er een kind verdwijnt, en ik bid maar dat Ted Carpenter vanavond niet te veel drinkt. Je zult zien dat hij Zan er anders weer van langs geeft.’

‘Probeer je niet met andermans zaken te bemoeien, liefje,’ waarschuwde Willy. ‘Daarmee haal je je alleen maar problemen op de hals.’

‘Ja, dat is waarschijnlijk wel zo.’ Alvirah dacht even na en pakte de andere helft van haar geroosterde bagel. ‘Maar Willy, je weet dat ik gelijk heb. Als ik voel dat er narigheid komt, klopt mijn intuïtie altijd. En al denk jij misschien dat het onmogelijk is, ik weet zeker dat Zan het nog zwaarder te verduren krijgt.’